

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Β2 ΤΑΞΗΣ
ΤΟΥ 6^{ου} ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ
ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΜΑΛΙΑΔΑΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΑΣΚΑΛΑ:
ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ
ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ:2022

Η συγγραφή και η εικονογράφηση της εφημερίδας έγινε από τους μαθητές της Β2 τάξης του 6^{ου} δημοτικού σχολείου Αμαλιάδας τον Μάιο του 2022. Την παρουσίασή της επιμελήθηκε η δασκάλα της τάξης, Αργυροπούλου Κωνσταντίνα, αποφεύγοντας οποιαδήποτε παρέμβαση που θα αλλοίωνε την αυθεντικότητα του λόγου των μαθητών.

Είμαι η πιο τυχερή δασκάλα του κόσμου! Διαβάστε την εφημερίδα μας και θα καταλάβετε το γιατί!

Είμαι η πιο τυχερή δασκάλα του κόσμου!

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΠΗΡΑΜΕ ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ:

ΣΟΦΙΑ ΧΑΤΖΗΚΟΚΟΛΑΚΗ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΠΑΛΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΑ...

Ζωγραφιές
Βιολέτα Διαμαντή-Μελετίου

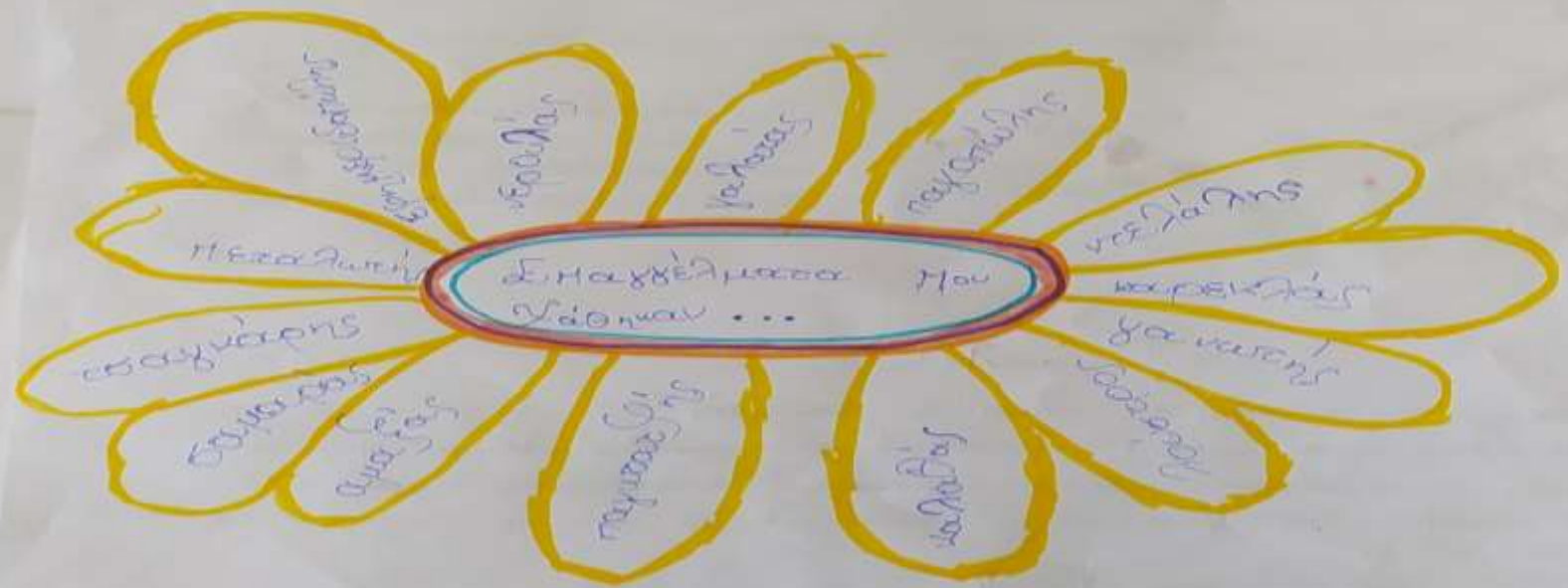

ΚΕΔΡΟΣ

Τα αστέρια του Β'2

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Β' ΤΑΞΗΣ ΤΟΥ 6^{ου} ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΛΛΙΑΔΑΣ

ΜΑΪΟΣ 2008

Διανέμεται δωρεάν

Τα κείμενα χάραχθηκαν από τους μαθητές της Β'2 τάξης, αξιοποιώντας πληροφορίες από διάφορα βιβλία και από το διαδίκτυο.

Τα ποιήματα που τα συνοδεύουν προέρχονται από το βιβλίο: «Επαχχέλματα πεταλά που δεν υπάρχουν πεταλά...» της Σοφίας Λαζηνικόλακη, Εκδόσεις Κέδρος, Ιούνιος 2006.

Δουδεκά

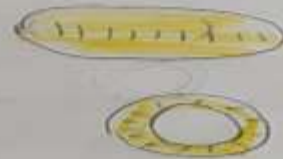
- Ραβδόκι ραβδόκι
πώς πάν' οι δουδεκάσι
- Υαλίδι κρηίδι
και δυο σελονίς.

- Τσαγκάρη τσαγκάρη
παπούτσια παιδάρι
- Σκαρπίνα λουστρίνια
σε γάμο να πας.

- Φούρναρα φούρναρα
τι κάνεις με βιά;
- Μια βάζω μια βυάζω
κουδούρια, φινιρά.

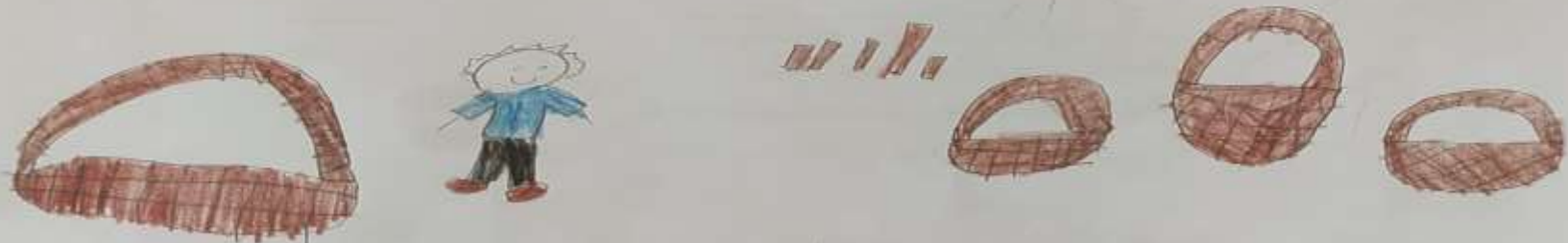
- Μανάβη, μανάβη
τι τρών' τα παιδιά
- Ντομάτες, πατάτες,
φασόλια και κικιά.

Βασίλης Ρώτας

«Ο καλάθις»

Ο καλάθις έφτιαχνε καλάθια από καλάμια και διάφορα άλλα ξύλα και τα πουλούσαν στους ανθρώπους. Εκείνοι τα χρησιμοποιούσαν για να μεταφέρουν τρόφιμα στα σπίτια τους.

«Ο παχιώτης»

Ο παχιώτης είχε ένα καρπούζι με όλες τις φέτες των παχιωτών. Περνούσε βελικά φέτες κι ένα άσπρο καπέλακι, πέρνούσε από τις φέτες για να πουλήσει τα παχιωτά. Για να τον καταλάβουν αγγυούσε το κουδουνάκι και φώναζε: «Εδώ τα καπιμα παχιωτά!». Θα ήθελα κάρα πολύ να κερνάει από την γλυκασιά μου και τύπος είναι παχιωτός!

«Ο παχιώτης»
 Ετοιμάστε παχιωτά
 όταν πιο φουσκωτά
 τα βάζει και σε κινάκια
 σε μπράδα καρπούζια.
 Ασεχάος το δημόσι
 Σακοδάρι και κινάκι
 Πάνω στο παχιωτά του
 για τα μεροκάματα του.

→ Ο παχασιδής ←

Ο παχασιδής είναι ένα ανάγγελο που με τα χέρια χάλτσαι. Ο παχασιδής είχε ένα καρότσι χερσίο πάχο και πήγαινε από σπίτι σε σπίτι και φώναζε στους ανθρώπους να αγοράσουν πάχο. Ο παχασιδής στην αρχή περφόρε τον πάχο με μια χειράμβουλα που είναι ύστερα λιβάτσου. Πάνω και λιβάτσου αποβγαίνει τις μηχανοκίνητες και κάδους από πάνω από με λιβάτσου. Αρχίζοντας την τεχνολογία αναπαύθηκε, άρχισε να κάνει επ μεταφορά με κάρο και κάδους με την ερικόλη μηχανή του. Πάνω και περφόρε μια φορά την ημέρα, αλλά σε περιόδους καύσωνα μοσρί και δύο φορές την ημέρα. Η αλλαγή της χειράμβουλας ανάλογα με το μέγεθος του πάχου, ενώ κάθε χειράμβουλα είχε το δικό της παχασιδής. Οι άνθρωποι έβγαζαν από τα σπίτια τους για να αγοράσουν πάχο. Οι άνθρωποι αγόραζαν πάχο για να βάζουν τα φαγητά τους να μην χαλάσουν. Δεν υπήρχαν ψυγεία. Σήμερα που έχουμε ψυγεία, δεν υπάρχει αυτό το ανάγγελο.

Ο Παχασιδής??

Περφόρεσαν Παχασιδής και μοσρί ζαζα νόλο 1950. Είχαν χίλια από νερό που το πάχωναν και φώναζε το παι να διατηρη, να είναι φρέσκο το τυρί το νερό και φρέσκο, μια φορά κι ήταν καιρό.

«Ο ΚΑΡΕΚΛΑΣ»

Ο καρεκλάς ήταν αυτός που έρπιδνε καρτέκτες. Έβγαινε πρώτα τον εύλινο σκελετό της καρέκλας και στη συνέχεια έπλαζε με ψάθα τη βάση καρέκλας όπου κάθονταν οι άνθρωποι. Αυτό γινόταν για να είναι πιο αναπαιστικές οι καρέκλες.

Οι καρέκλες, ψάθα όλες,
ήταν λίγους κοντσομπόλες,
τρύπες κάνουν στη σειρά,
Πάρτην κάτω την κυρά,
«Καρεκλάς, πλέξε την ψάθα,
φαί' εκει η καθάρα».

«Ο Λούστρος»

Μαλιόδρα και ο κόσμος περπατούσε σε χωμάτινους δρόμους, τα πλακώματα σκονίζονταν κι λασκώγονταν εύκολα. Τότε χγώρισε άγθρον και το επάγγελμα του λούστρου. Αυτός με ένα κασελάκι μεροσά σου, αλκθινό κομψοτεχνημα, και χύρω του να κρέμονται βούρτσες και τα βερνίκια με τα διάφορα χρώματα, κάθονταν σε ένα χαμηλό σκαμνάκι, στην αρχή της πλατίας, περιμένοντας υπομονετικά. Για να προσελκύσει τους πελάτες γινόταν ταχυδακτυλουργός ή χτύπαχε ρυθμικά το κασελάκι. Ο πελάτης πλησίαζε κι άπλωνε, όπως ήταν όρθιος πρώτα το δεξιό πόδι πάνω στην ειδική μεταλλική βάση της κασελάς κι έπειτα το άλλο. Ήτσι αρχίζει η μεροσελοσύνη του βαψύματος.

χαμλά τα κασελάκια
στη ζωνιά με κασελάκι
τα παπούτσια να γυαλίζουν
τη χαμλία να ταιχίζε.

110 Πεταλιούλα

Ο πεταλιούλας είναι ο κείλος που περπατάει τα πόδια, τα μουλάρια και τους χαβίρους. Το επάγγελμα στα σκωτσέζικα κυρίως στα τεταλοκίρια, όπου οι κάτοικοι έφεραν τα υμά τους για πετάλιμα.

111 Ο σαμαράς

Παλιότερα η μεταφορά ανθρώπων και προϊόντων γίνεται αποκλειστικά με ζώα. Το γαϊδάρι και το μουλάρι ήταν τα πιο διαδεδομένα μέσα μεταφοράς. Ο σαμαράς κατασκευάζει απαραίτητο εξοπλισμό που απαιτούνταν για να προσφέρει το ζώο τις υπηρεσίες του στο οικονομικό του. Αυτό είναι το σαμάρ που κατασκευάζει με επιξεργασμένα σανίδια πλάτανου, τα οποία σκαλίζει και έδινε σχήμα ανάλογο με το σώμα του ζώου. Στις αγροτικές εργασίες και γενικότερα στις καθημερινές δραστηριότητες το σαμάρ των ζώων ήταν απλό με ξύλινο σκελετό και εσωτερική επένδυση από δέρμα ή αρνόμαλλο.

«Ο εφημερίδοσπιδης»

Ο πλανάδιος εφημερίδοσπιδης ήρθε ο κολλημένος που ασκούσε το επάγγελμα του χαρτί να έχει συγκεκριμένα μαχαίρι. Παραδόξως τις εφημερίδες από τα Πραυνταίσι Διαναρή Τύκου και πραινθίσις την καθημερινή κυκλοφορία του ελληνικού εθνικού περπατώντας στους κεντρικούς δρόμους της πόλης του. Τις παιδαίει στους περιστερικούς ή τις άφνε της πόδα των σπιτιών των μόνιμων πελατών του. Ο εφημερίδοσπιδης των αρχών του εθνικού αίμα διαδάσσει τη φρόνημα του και πάλι φράζε εφημερίδης για τα φρέδια μηχανήσι. Εφημερίδες! Έτσι το καθημερινό Αποσπασίσις μια από τις χαρακτηριστικές μηχανήσι της γειτονίας.

«Εφημερίδης»

«Εφημερίδης»

Πόρεα πόρεα ο κίρσις
Θες να τον καθημερίσις;
Με τα νέα στη μασχάλη
κίρσις τη διαπύδη

« Ο Νερούλας »

Τα παλιά χρόνια που ΔΕΝ υπήρχαν βρύσες μες στα σπίτια, ο νερούλας αναλάμβανε την τροφοδότησή τους με νερό. Υπήρχε συνήθως ένας νερούλας σε κάθε γειτονιά και είχε σταθερή μελατεία. Έκανε πολλά κοπιαστικά δρομολόγια και αμειβόταν περίπου 1 δεκάρα τον σεντέ. Το επάγγελμα του νερούλα διατηρήθηκε μέχρι το 1930, οπότε ιδρύθηκε η ΟΥΔΕΝ, η εταιρεία ύδρευσης.

Μια φορά κι έναν καιρό
αλλιώς είχαν το νερό.
Το φέρναν οι νερούλαδες,
που καλούσαν τις κυρίες,
το βάζαν σ' ένα κανάτι,
έμεναν και αμανάτι,
Μέναν με τις σαπουνάδες
οι καλές μας οι μανάδες!

« Ο Κουλουράς »

Ήταν αυτός που πουλούσε κουλουρία. Σύχνα ζε σε κέρη όπου περνούσε
πολύς κόσμος για να πουλήσει τα κουλούρια του. Μετέφερε τα κουλούρια
του σε καλάβα καλάθια ή σε τάρτες. Το κύριο εμπόρεμά του
ήταν το κουλούρι Θεσσαλονίκης με πολύ σουσάμι.

Με σουσάμι στολασιένια,
στον τάρτα ακουμασιένια,
φρέσκα και τραγανιστά,
κάθε μέρα φαρμακιά,
στα γυυλιά, τα κουλουράκια,
ως τις μέρες μας, παιδάκια!

